

РЕШЕНИЕ

№ 2290

гр. София, 07.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 18.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **12530** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по подадена жалба от [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в от [населено място] жалба срещу Констативен протокол № ККФОС-ИМ-77/07.12.2020 г., с който експерти в отдел ККФОС, при РИОСВ-С. са издали предписание, на основание чл. 120 ЗУО на дружеството да предприеме действия по предаване на установените отпадъци от тонер касети на лица, притежаващи документ, издаден по реда на чл. 35 ЗУО, за което писмено да бъде уведомен РИОСВ-С..

В жалбата са изложени съображения за това, че посочените като отпадъци от използвани тонер касети са собственост на трето лице, наемател на помещение, собственост на жалбоподателя. Наемът е осъществяван на основание договор за наем. От пролетта на 2020 г., представителя на наемателя изчезнал, както и работниците не отговарят на телефоните си. Жалбоподателят уведомил МОСВ за наличните отпадъци, които са внос от Италия, както и СРП. В последствие, с писмо от 25.11.2020 г. уведомил РИОСВ-С. за случая. От последната институция извършили проверка на място, без предварителна уговорка и без присъствието на представителя на жалбоподателя, в следствие на която съставили оспорения Констативен протокол с дадените предписания. С протокола са дадени предписания в 10-дневен срок да се предприемат действия за предаване на установените отпадъци на лица, притежаващи такива права. С тези предписания се дават указания на дружеството да се разпорежда с чуждо имущество. Моли за отмяна на дадените предписания като незаконосъобразни. Претендира разноски.

В съдебно заседание се представлява от управителя Г. и адв. С., които поддържат жалбата и молят за отмяна на оспорения протокол. Посочват, че даденото с протокола предписание е административен акт, за което прилага съдебна практика. С предписанието са вменени задължения за жалбоподател да премахне отпадъци, които не са негова собственост, а единствено собственика им има право да ги изнесе от имота на жалбоподателя.

Ответникът по жалбата – РИОСВ-С. е представил административната преписка.

С представено становище по жалбата посочва, че съставения Конститутивен протокол не представлява индивидуален административен акт и не е обект на самостоятелен съдебен контрол. Моли за оставяне на жалбата без разглеждане.

В съдебно заседание, чрез пълномощника си адв. М. оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Посочва, че към датата на съставяне на Конститутивния протокол не е имало валиден договор за наем на обекта, собственост на жалбоподателя. Издаденият протокол е в следствие на подадени до различни институции сигнали от страна на жалбоподателя.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Изпълнителният директор на [фирма] е подал сигнал до министъра на околната среда и водите, с вх. № С-73/10.09.2020 г., в който е посочил, че на 01.10.2019 г. дружеството е сключило договор за наем на помещение, собственост на дружеството, с [фирма]. Въз основа на договора, представителят на наемателя е докарал и разтоварил в наетото помещение два тира с използвани тонер касети от принтери от Италия, като заявил желание да ги преработва за вторична пластмаса. От края на пролетта на 2020 г., представителят на [фирма] С. К. изчезнал, а отпадъците останали на място.

Към сигнала е приложен договор за наем на недвижим имот, съгласно чл. 228 ЗЗД от 01.10.2019 г., сключен между [фирма] и [фирма], въз основа на който наемодателя [фирма] отдава на наемателя [фирма] за временно и възмездно ползване недвижим имот от 150 кв.м., находящо се в [населено място], ул. К., № 12. Срокът на действие на договора е една година, считано от 01.10.2019 г. Уговорено е, че срокът на договора може да бъде продължен с анекс към настоящия договор, ако страните се споразумеят за това в писмена форма.

Сигналът е препратен до РИОСВ-С. с указания за извършване на проверка.

С писмо рег. № 32860-46691/21.09.2020 г., зам.-директорът на ГД НП е уведомил РИОСВ-С. за образувана в СРП проверка, във връзка с подаден и в СРП сигнал от [фирма].

Във връзка със сигнала, служители на РИОСВ-С. извършили проверка на място на обекта, за която съставили Конститутивен протокол № ККФОС-ИМ-61/25.09.2020 г. В протокола е отразено, че в закритата част от недвижимия имот, с площ от 180 кв.м. са налични съхранени тонер касети, опаковани в палета и в биг бегове. В помещението са налични съоръжения за шредирание на тонер касетите. В откритата част пред складовото помещение, са съхранени в 7 бр. биг бегове натрошени тонер касети. Посочено е, че за извършените дейности с отпадъците, РИОСВ-С. не е издавал документи по реда на чл. 35 ЗУО на [фирма]. Със съставения Конститутивен протокол

предписания не са давани.

На проверката е присъствал представител на [фирма], но не и на [фирма]. Възражения не са направени.

[фирма] подал нови сигнали до министъра на околната среда и водите, вх. № С-73/30.11.2020 г. и до директора на РИОСВ-С., номера и датата не се четат.

Във връзка с новия сигнал, зам.-министъра на околната среда и водите е уведомял директора на РИОСВ-С. да извърши нова проверка и да предприеме действия по компетентност.

Служители на РИОСВ-С. извършили нова проверка на място на обекта, находящ се в [населено място], ул. К., № 12, за което съставили процесния Констативен протокол № ККФОС-ИМ-77/07.12.2020 г. В протокола е отразено, че в деня на проверката не е открит представител на собственика на имота, както и лице, стопанисващо склада, използван за третиране на отпадъци от тонер касети. Представители на дежурен екип на МВР и квартален полицаи осигурили присъствието на представител на [фирма]. При проверката са проверени складовото помещение и прилежащата дворна част. Установено е, че в складовото помещение няма отпадъци. В откритата дворна част, върху бетонова повърхност, на площ от около 150 кв.м. са изхвърлени отпадъци от тонер касети. Т. касетите са опаковани в „биг бегове“ и фолирани върху палети на открито. При проверката не са налични машините за трошене на тонер касетите, които са били установени при проверката на 25.09.2020 г. Посочено е, че представителя на [фирма] отказал да предостави документи, удостоверяващи вида, произхода и собствеността на установените отпадъци. По данни на представителя на жалбоподателя, отпадъците, които са били съхранени в складовото помещение, са изхвърлени от собственика на обекта в прилежащото дворно място.

Посочено в Констативния протокол е, че съгласно § 29 от ДР на ЗУО притежател на отпадъците е притежателят на отпадъците или лицето, в чието владение се намират. Тъй като в деня на проверката не са представени документи, удостоверяващи собствеността върху отпадъците, то на основание чл. 120 ЗУО, на [фирма] е предписано да предприемат действия по предаване на установените отпадъци от тонер касети на лица, притежаващи документ, издаден по реда на чл. 35 ЗУО, за което писмено да уведомят РИОСВ-С.. Срокът за изпълнение на дадените с Констативен протокол № ККФОС-ИМ-77/07.12.2020 г. предписания е 17.12.2020 г.

Констативният протокол № ККФОС-ИМ-77/07.12.2020 г. е подписан от представител на [фирма] на 07.12.2020 г., без възражения.

Жалбата срещу протокола е подадена на 11.12.2020 г.

Със Заповед № РД-67/17.06.2020 г., директорът на РИОСВ-С. е оправомощил поименно посочени служители на РИОСВ-С. да упражняват превантивен, текущ и последващ контрол по чл. 113, чл. 114 и чл.116, ал.1, т.1 и т.2, чл. 117, чл. 118, ал.1, чл. 119 и чл. 124 ЗУО. Сред оправомощените служители са и двамата служители, извършили проверката на място на обекта и съставили Констативен протокол № ККФОС-ИМ-77/07.12.2020 г.

По делото се събраха и гласни доказателства, като беше разпитан като свидетел С. А. К. - представител на [фирма]. От показанията на разпитания свидетел се установява, че дружеството, на което е представител е наел имот, собственост на жалбоподателя за рециклиране на пластмасови отпадъци. В имота има материал на [фирма]. Бил поставен в складовите, но в следствие бл изнесен и на двора. Счита, че договора за наем, въз основа на който дружеството ползва имота, има действие и към настоящия

момент. Посочва, че [фирма] е подало документи да издаване на разрешение за рециклиране на отпадъци, но към настоящия момент не е налице отговор от МОСВ. Въпреки това, отпадъците си стоят в имота.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Констативен протокол № ККФОС-ИМ-77/07.12.2020 г., с който експерти в отдел ККФОС, при РИОСВ-С. са издали предписание, на основание чл. 120 ЗУО на дружеството да предприеме действия по предаване на установените отпадъци от тонер касети на лица, притежаващи документ, издаден по реда на чл. 35 ЗУО, за което писмено да бъде уведомен РИОСВ-С..

Съдът намира, че е сезиран с жалба срещу годен за оспорване административен акт, за което е изложил мотиви в определението си от 03.02.2021 г., които се поддържат и към настоящия момент. Оспорвания констативен протокол, с дадените в него предписания е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, като създаващ задължения за адресата и предписващ конкретно поведение, скрепено с осъществяваната от контролните органи административна принуда. Налице е изрично волеизявление на административен орган – контролни органи, длъжностни лица при РИОСВ-С., с което се създават задължения и се засягат законни интереси на отделна организация (търговско дружество), тъй като се предписва задължително поведение от страна на жалбоподателя, т.е. налице е административен акт по дефиницията на чл. 21, ал. 1 от АПК. По своята същност задължителното предписание е указване на фактическите действия, които проверяваният субект следва да предприеме за отстраняване на допуснати пропуски при осъществяване на разрешената от компетентните административни органи дейност. Следователно предписанието изисква активно поведение от страна на адресата в рамките на посочените в него срокове за изпълнение. Като акт, създаващ задължения за адресата и предписващ конкретно поведение, скрепено с осъществяваната от контролните органи административна принуда, констативният протокол е индивидуален административен акт, с който на дружеството фактически е приложена принудителна административна мярка с характера на предвидените в чл. 128, т.1 ЗУО /в този см. опр. № 11484/30.09.2014 г. по адм.д. № 11522/2014г. на ВАС/.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК от легитимирано лице, адресат на предписанията, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

По съответствие с процесуалния закон.

Оспореният протокол, в който са дадени задължителни предписания на оспорвания, е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл. 113, ал. 1 във вр. чл. 119, ал. 1 и чл. 120 от ЗУО Директорът на РИОСВ или оправомощено от него длъжностно лице упражнява контрол за спазване изискванията за третиране на отпадъци и на условията по разрешението, съответно по регистрационния документ, за дейностите, свързани с образуване, събиране, включително разделното, съхраняване, транспортиране, третиране на отпадъци на територията на съответната РИОСВ. При извършване на проверките контролните органи съставят констативни

протоколи. При констатирани нарушения контролните органи дават задължително предписание в констативния протокол с определен срок за тяхното отстраняване и/или съставят актове за установяване на административни нарушения. С оглед разпоредбата на чл. 113, ал. 3 и чл. 120 от ЗУО и представената по делото Заповед № РД-67/17.06.2020 г. на директора на РИОСВ-С. съдът намира, че оспорените задължителни предписания са издадени от компетентен орган.

Съгласно чл. 120, изр. 2-ро от ЗУО при констатирани нарушения контролните органи дават задължително предписание в констативния протокол с определен срок за тяхното отстраняване. В конкретния случай цитираното изискване относно формата на акта е спазено. Съставен е констативен протокол № ККФОС-ИМ-77/07.12.2020 г., в който са отразени установените факти, посочени са относимите правни норми, формулирани са задължителните предписания и е посочен срок за изпълнението им.

Настоящият съдебен състав приема, че оспореният протокол не е мотивиран в достатъчна степен. Това е така, тъй като в протокола, както и в частта относно дадените предписания, е посочено, че се касае за отпадъци от тонер касети. Това обаче посочване на отпадъците не е достатъчно, за да отговори на закона за управление на отпадъците, тъй като не се установява за кой точно вид отпадъци се касае, предвид разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗУО. Посочената разпоредба за посочени различни видове отпадъци, които подлежат на регулация от страна на държавата по реда на ЗУО. Не е изяснено тонер касетите в коя конкретно категория попадат като вид отпадък. Индивидуализацията на конкретния вид отпадък е от съществено значение предвид разпоредбата на чл. 35 ЗУО, която регламентира разрешителната дейност по третиране на отпадъците, като определя и дейности, за които разрешение не се изисква. Т.е., за да се прецени дали за третиране на тонер касетите е необходимо разрешение, следва да е определен техния вид.

Освен това, в протокола не са посочени нарушенията, които контролните органи са установили, за да бъдат издадени предписания. Съгласно чл. 120 ЗУО, при извършване на проверките и при констатирани нарушения, контролните органи издават предписания. В констативния протокол не е посочено кое е нарушението, което е установено и от кое лице е извършено. В този смисъл, съдът не е в състояние да прецени дали се касае за липса на необходим документ по реда на чл. 35 от ЗУО, за третирането на тонер касетите, дали е налице нарушение на Наредба № 2 от 23.07.2014 г. за класификация на отпадъците, или до друга такава, с оглед обстоятелството, че във връзка с този закон са издадени редица подзаконови актове, регулиращи събирането и оползотворяването на различните ридове отпадъци – битови, строителни, отпадъци от батерии и електроника, опасни и пр.

По този начин, оспореният индивидуален административен акт, не само не отговаря на законовите изисквания за съдържание, но и поставя в невъзможност да се осъществи адекватен съдебен контрол. Предвид изложеното, съдът намира, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които водят до отмяната на акта на процесуално основание.

По съответствие с материалния закон.

Независимо от гореизложеното и ако се приеме, че протокола е мотивиран в достатъчна степен, настоящият съдебен състав приема, че същия противоречи на материалния закон.

Съдът намира, че безспорно по делото се установява, че в имот, собственост на

жалбоподателя, находящ се в [населено място], ул. К., № 12, в откритата дворна част, върху бетонова повърхност, на площ от около 150 кв.м. са намерени тонер касети. Т. касетите са опаковани в „биг бегове“ и фолирани върху палети на открито. Безспорно е и, че [фирма] не притежава разрешение по смисъла на чл. 35 ЗУО за извършване на дейностите по третиране на отпадъци, включително за дейности по рециклиране на кораби по смисъла на Регламент (ЕС) № 1257/2013.

Спорен е въпроса дали дружеството жалбоподател е собственик на посочените тонер касети, дали дружеството е извършило нарушение на ЗУО и съответно дали именно дружеството следва да е адресат на дадените предписания за предприеме действия по предаване на установените отпадъци от тонер касети на лица, притежаващи документ, издаден по реда на чл. 35 ЗУО, с оглед на това, че твърди, че те са собственост на друго дружеството.

Следва да се има предвид, че оспореният протокол представлява единен административен акт, тъй като предписания са дадени с оглед констатациите, направени в предходните части на протокола. Т.е., няма как да се разглежда само частта от протокола, с която са дадени предписанията, без да се държи сметка за другата част, в която са посочени установените факти. В този смисъл, възражението на ответния, че не е ясно жалбоподателя коя част от протокола оспорва, е неоснователно.

Предписанията са дадени на жалбоподателя, тъй като отпадъците от тонер касети са намерени в двора на имот, собственост на дружеството, а същевременно представителят на Прогрес АД по време на проверката е отказа да предостави документи, удостоверяващи вида, произхода, количеството и собствеността на установените отпадъци. На това основание и предвид разпоредбата на §1, т.29 ДР на ЗУО, ответникът е приел, че притежател на отпадъците е жалбоподателя.

Съгласно цитираната правна норма, "Притежател на отпадъци" е причинителят на отпадъци или физическото или юридическото лице, в чието владение се намират те. Относно установяването на собствеността на отпадъците по делото се събраха гласни доказателства, като беше разпитан като свидетел представител на наемателя на обекта [фирма], от чиито показания се установи, че тонер касетите са на дружеството, което има намерение да ги преработва. Подало е документи за издаване на съответните разрешителни, но към настоящия момент такова не е издадено. Също така по делото, както и към административната преписка, като приложение към един от сигналите, е представен договор за наем на помещение, собственост на жалбоподателя, който обаче съдът намира, че е с изтекъл към датата на проверка срок на действие. С договор за наем от 01.10.2019 г., сключен между [фирма] и [фирма], наемодателя [фирма] отдава на наемателя [фирма] за временно и възмездно ползване недвижим имот от 150 кв.м., находящо се в [населено място], ул. К., № 12. Срокът на действие на договора е една година, считано от 01.10.2019 г. Уговорено е, че срокът на договора може да бъде продължен с анекс към настоящия договор, ако страните се споразумеят за това в писмена форма. По делото обаче не се представиха доказателства за продължаване срока на действие на договора, поради което съдът приема, че срокът му на действие е бил до 01.10.2020 г. включително, т.е., към 07.12.2020 г., когато е извършена проверката този договор не е действал. В подкрепа на това становище е и факта, че самият жалбоподател в подадените сигнали, а и в жалбата посочва, че представителя на наемателя е изчезнал и не е могъл да осъществи контакт с него. Тъй като не е осъществил контакт с него, няма и как да се постигне споразумение в

писмена форма за продължаване срока на договора, каквото е изискването на договора.

Обстоятелството че срокът на договора за наем не е продължен след изтичане на срока му обаче, не прави жалбоподателят притежател на имуществото, поставено в имота от трето лице, наемател. Доколкото има данни за дружеството, което е наемател и което е поставило отпадъците в имота на жалбоподателя, ответника е следвало да положи необходимата грижа да установи представител на наемателя [фирма] и да проучи дали това дружество притежава съответното разрешение по чл. 35 ЗУО и едва тогава и при липсата на разрешение да се пристъпи към издаване на предписания на това дружеството, тъй като отпадъците са негови. Не може в задължение на едно лице да се вмени разпореждането с чужди движими вещи, било то и отпадъци, още повече, че не е ясно с какво конкретно действие или бездействие са нарушени разпоредбите на ЗУО, за да се пристъпи към даване на предписания именно на жалбоподателя.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че при постановяване на процесния констативен протокол с дадени с него предписания към жалбоподателя, ответният орган е допуснал нарушение на процесуалния и материалния закон, тъй като от една страна протоколът не е мотивиран в достатъчна степен, тъй като не е определен вида на отпадъците и не е конкретизирано извършеното нарушение, а от друга страна жалбоподателят не е активно легитимиран да отговаря по издадените предписания, тъй като не е притежател на отпадъците от тонер касети и съответно не може да се приеме, че той е извършил нарушението. Предвид на това, оспорения констативен протокол следва да бъде отменен.

По разноските:

Предвид изхода на делото, на жалбоподателя се дължат разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса. Претендиращият адвокатски хонорар е 700,00 лв., съгласно представения списък по чл. 80 ГПК, ответникът е възразил за прекомерност на възнаграждението по реда на чл. 78, ал.5 ГПК. В този смисъл и с оглед ниската правната и фактическа сложност на делото, адвокатското възнаграждение следва да бъде намалено до минималния размер, посочен в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно до 500,00 лв., съгласно чл. 8, ал.3. Предвид изложеното, на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 550 лв.

С оглед изхода на делото, на ответника не следва да се присъждат разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Констативен протокол № ККФОС-ИМ-77/07.12.2020 г., с който експерти в отдел ККФОС, при РИОСВ-С. са издали предписание, на основание чл. 120 ЗУО на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в от [населено място] да предприеме действия по предаване на установените отпадъци от тонер касети на лица, притежаващи документ, издаден по реда на чл. 35 ЗУО, за което писмено да бъде уведомен РИОСВ-С..

ОСЪЖДА Регионална инспекция по околната среда и водите – С., с адрес [населено място], [улица], ет. 10 **ДА ЗАПЛАТИ** на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в от [населено място] сумата от 550,00 лв., направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ,

в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: